

stum propiciatorem. Ita aduersarij excludunt Christum a iustificatione, & tantum docent iusticiam legis. Sed redeamus ad Paulum. Nihil quisq̄ ex hoc textu amplius ratiocinari potest, quam q̄ dilectio sit necessaria. Id fatemur. Sicut necessarium est, non furari. Neq̄ vero recte ratiocinabitur, si quis inde velit hoc efficere. Non furari necessarium est, igitur nō furari iustificat, quia iustificatio non est certi operis approbatio, sed totius personæ. Nihil igitur ledit nos hic Pauli locus. Tantum ne affingant aduersarij, quidquid ipsis libet, Nō enim dicit, q̄ iustificet dilectio, sed q̄d nihil sim, id est, q̄ fides extinguat, quamlibet magna cōtigerit. Non dicit, q̄ dilectio vincat terrores peccati & mortis, q̄ dilectionem nostram opponere possimus iræ ac iudicio Dei, q̄ dilectio nra satisfaciat legi Dei, q̄ sine propiciatore Christo habeamus accessum ad Deum nostra dilectione, q̄ dilectione nostra accipiamus promissam remissionem peccatorum. Nihil horum dicit Paulus. Non igitur sentit q̄ dilectio iustificet, quia tantum ita iustificamur, cum apprehendimus propiciatorem Christum, & credimus nobis Deum propter Christum, placatū esse. Nec est iustificatio somnianda, omisso propiciatore Christo. Tollant aduersarij promissionem de Christo, aboleant Euangelium, si nihil opus est Christo, si nostra dilectione possumus vincere mortem, si nostra dilectione, sine propiciatore Christo accessum habemus ad Deum. Aduersarij corrumpunt pleraq̄ loca, quia suas opiniones ad ea afferūt, non sumunt ex ipsis locis sententiam. Quid enim habet hic locus incommodi, si detraxerimus interpretationem, quam aduersarij de suo assuunt, non
intelligentes